

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 24.10.2006r.

RKT-61-35/06/SB

DECYZJA Nr RKT- 74/2006

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z zm. Dz.U. z 2006r. Nr 157, poz. 1119) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Wojciechowi F. prowadzącemu działalność gospodarczą jako „EKO - POLAND” Bezpieczny Dom w Sosnowcu

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 23 c ust. 1 w związku z art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów działania ww. przedsiębiorcy** polegające na:

1. nałożeniu na konsumentów obowiązku uiszczenia opłat, z tytułu odstąpienia od umów sprzedaży zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa pomimo, iż konsumenci odstąpili od umów w terminie 10 dni od ich zawarcia, co jest sprzeczne z ustawą z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. Nr 22, poz. 271 z zm.),

2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o warunkach udzielonej gwarancji, poprzez: zamieszczenie w umowie oraz w karcie gwarancyjnej sprzecznych informacji o okresie udzielonej gwarancji oraz o koniecznych warunkach, jakie muszą zostać spełnione w celu korzystania z niej, a także o wiążących się z tym kosztach,

3. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nie umieszczenie w dokumentach gwarancyjnych podstawowych danych potrzebnych do dochodzenia roszczeń z gwarancji: o nazwie gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz informacji, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z zm.)

i nakazuje się zaniechanie ich stosowania.

II. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się zobowiązać Wojciecha F. prowadzącego działalność gospodarczą jako „EKO - POLAND” Bezpieczny Dom, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 81 PLN (słownie złoty: osiemdziesiąt jeden).

Uzasadnienie

W dniu 21.12.2005r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym), z urzędu wszczęte zostało postępowanie w związku z podejrzeniem podejmowania przez Wojciecha F. prowadzącego działalność gospodarczą jako „EKO - POLAND” Bezpieczny Dom w Sosnowcu – (zwanego dalej EKO-POLAND) bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów o których mowa w art. 23 a ust. 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów – zwanej dalej ustawą antymonopolową (Karta nr 1).

Postępowanie zostało wszczęte w związku z ustaleniami dokonanymi przez Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w Katowicach – zwany dalej WIIH w trakcie kontroli w siedzibie przedsiębiorcy oraz ustaleniami dokonanymi w trakcie postępowania wyjaśniającego. Ustalenia z kontroli przeprowadzonej przez WIIH zostały opisane w protokole (Karty nr 41-45).

W postępowaniu zgromadzono wzorce oraz umowy zawierane z konsumentami, wraz z wszystkimi załącznikami (Karty nr 20-verte, 22).

Na skutecznie dostarczone zawiadomienie o wszczęciu postępowania przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Wojciech F. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „EKO-POLAND” Bezpieczny Dom (...). Organ antymonopolowy ustalił, że przedsiębiorca prowadzi sprzedaż urządzeń filtrujących poza lokalem przedsiębiorcy.

Umowy są zawierane w oparciu o wzorzec umowny. Ww. przedsiębiorca zwany również EKO-POLAND, wykorzystuje dwa typy oświadczeń o odstąpieniu od umowy, które odpowiednio są numerowane jako załączniki 1 i 2. Załącznik nr 1 do umowy, brzmi „Oświadczam iż odstępuję od umowy zawartej w dniu ... z firmą EKO-POLAND Bezpieczny Dom ... na zakup ... (nazwa urządzenia) w terminie 10 dni od dnia zawarcia umowy, zgodnie z Ustawą z dn. 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny .... (podpis klienta)” (Karta nr 8). Drugi typ oświadczenia zawiera zapis „W przypadku odstąpienia od umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami zawartymi w Ustawie z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny wyrażam zgodę na pokrycie kosztów montażu i demontażu urządzenia według aktualnie obowiązującego u Sprzedającego cennika” (Karta nr 8-verte). Oświadczenia te są stosowane równolegle.

Natomiast § 5 pkt 5 umowy stanowi, iż „W przypadku skutecznego złożenia przez Kupującego oświadczenia o którym mowa w punkcie 4 niniejszego paragrafu po montażu urządzenia Kupujący ponosi koszty wymiany wkładów filtrujących”. § 4 pkt 4 umowy stanowi, że „Zgodnie z niniejszą umową w terminie dziesięciu dni od daty jej zawarcia Kupujący w drodze pisemnego oświadczenia złożonego w formie listu poleconego Sprzedającemu może od niej odstąpić przed rozpoczęciem montażu”. (Karta nr 20 -verte)

Cennik montażu i demontażu stanowi, że

- 1) System oczyszczania wody typu „Aqua-Gold”, Miejsce montażu:
  - kuchnia (tylko do celów spożywczych) montaż – 50 zł, demontaż – 50 zł
  - łazienka (obiekt na całe mieszkanie) montaż – 80 zł, demontaż – 50 zł.
- 2) System oczyszczania wody typu „Osmoza”, Miejsce montażu:
  - kuchnia (tylko do celów spożywczych) montaż – 80 zł, demontaż 50 zł (Karta nr 9-verte).

W przypadku odstąpienia od umów w terminie 10 dni od ich zawarcia poza lokalem przedsiębiorcy, zasadą jest obciążanie konsumentów kosztami z tytułu montażu i demontażu urządzenia filtrującego. Przedsiębiorca przedstawił zestawienie danych dotyczących

rozliczenia umów, od których konsumenci odstąpili w terminie 10 dni. Przedstawił również wartości umów, oraz odpowiednio wielkości kwot wpłat gotówkowych, wartości udzielonych kredytów, a także wartości zatrzymanych oraz zwróconych konsumentom opłat (Karty nr 18-19).

Przedsiębiorca do sprzedawanych produktów dołącza dokument Karty gwarancyjnej (Karta nr 39). „Karta Gwarancyjna” zawiera informacje:

„1. Firma „EKO-POLAND” zapewnia dobrą jakość i sprawne działanie urządzenia w okresie 24 miesięcy od daty zakupu potwierdzonej przez sprzedawcę na karcie gwarancyjnej pieczęcią firmy.

2. Wady i uszkodzenia ujawnione w tym okresie / pomijając uszkodzenia mech. z powodu nieprawidłowego użytkowania / będą usuwane bezpłatnie w siedzibie klienta lub przez autoryzowany punkt napraw w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty dostarczenia.”

Natomiast Umowa (Karta nr 20-verte) zawiera informacje, iż:

„&.2 pkt 1 Sprzedający udziela kupującemu gwarancji na zakupione urządzenie filtrujące.

pkt 2 Okres gwarancji wynosi 6 miesięcy i jest każdorazowo przedłużany po kolejnym przeglądzie bieżącym.

pkt 3. Warunkiem przedłużenia gwarancji, w przypadku, gdy urządzenie filtrujące zostało zakupione w systemie ratalnym są terminowe i regularne spłaty kredytu.

pkt 4. Kupujący ponosi koszty materiałów eksploatacyjnych, wymiana wkładów filtrujących oraz przegląd techniczny dokonywany będzie bezpłatnie, pod warunkiem zakupu w/w materiałów u Sprzedającego.”

Dokumenty umowy oraz karty gwarancyjnej są dostarczane konsumentom przy zawieraniu przez nich umów, w tym samym czasie.

W toku niniejszego postępowania organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy antymonopolowej za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 23 a ust. 2 stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 23a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy na mocy art. 23c ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

I. 1. Pierwszą z zakwestionowanych praktyk jest nałożenie na konsumentów obowiązku uiszczenia opłat, z tytułu odstąpienia od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa pomimo, iż konsumenci odstąpili od umów w terminie 10 dni od ich zawarcia, co jest sprzeczne z ustawą z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. Nr 22, poz. 271 z zm.) – zwanej dalej ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, niedopuszczalne jest zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). W razie odstąpienia od umowy, umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty.

„Uprawnienie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni ma charakter bezwarunkowy. W celu uniknięcia wątpliwości wprowadzono wyraźny zakaz odstępnego. Tego rodzaju klauzula bywała i bywa często spotykana, jako praktyka abuzywna narzucana konsumentowi (np. w umowach timesharingu realizowanych przez spółkę Holimark działającą do niedawna w Polsce takie odstępne wynosiło 50% wpłaty). Zakaz tego rodzaju klauzuli wynika ze znowelizowanego art. 385(3) pkt 16 k.c. Przepis art. 2 ust. 2 jest więc w gruncie rzeczy superfluum, podyktowanym względami instruktażowymi, w celu walki z częstą, błędną praktyką. Nie można wnioskować a contrario o dopuszczalności innych klauzul ograniczających uprawnienie konsumenta, o podobnym celu co odstępne, ponieważ komentowany przepis nie jest wyjątkiem, lecz egzemplifikacją, a przepisy mają charakter jednokierunkowo dyspozytywny (art. 17).”¹

Konsument zawierając umowę zakupu wyraża zamiar korzystania z zakupionej rzeczy, tak więc zawarcie umowy jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na jej montaż. Konsument zawierający umowę poza lokalem przedsiębiorstwa jest objęty ochroną przez w/w ustawę w zakresie możliwości odstąpienia od niej, bez konieczności wnoszenia jakichkolwiek opłat w tym również z tytułu korzystania z urządzenia w zakresie zwykłego zarządu. Zakupione urządzenie ma służyć filtrowaniu wody, więc biorąc pod uwagę, iż termin 10 dni został przewidziany, aby konsument mógł zastanowić się co do słuszności swojego wyboru, ma on prawo w tym terminie zmienić zdanie co do walorów produktu i zwrócić go przedsiębiorcy. Sprawdzenie jakości przedmiotowego urządzenia nie jest możliwe bez korzystania z urządzenia filtrującego, co mieści się w pojęciu zwykłego zarządu.

EKO – POLAND zobowiązuje konsumenta do podpisania deklaracji na podstawie której, w sytuacji odstąpienia przez niego od umowy, może żądać uiszczenia kosztów montażu i demontażu urządzenia zgodnie z cennikiem. Jak wynika z dokonanych ustaleń w sytuacji odstąpienia przez konsumenta od umowy, przedsiębiorca zatrzymuje część lub całość kwoty wpłaconej przez niego przy zawarciu umowy, z tytułu dokonanego zakupu w celu pokrycia kosztów montażu i demontażu oraz wkładów filtrujących (Karty nr 18-19). Średnia wartość pobieranej opłaty z tytułu odstąpienia od umowy wynosi 100zł. Tylko w jednym przypadku przedsiębiorca zatrzymał opłatę w wysokości 50 zł (Karty nr 20, 21). Wynikało to z faktu, iż zakupione urządzenie filtrujące było o połowę tańsze od urządzeń zakupionych przez inne osoby. Tak więc konsumenci płacą odstępne w wysokości 10% lub więcej wartości zakupionego urządzenia. Istotne jest, że przedsiębiorca zatrzymuje 100% kwoty uiszczanej przez konsumentów w momencie zawarcia umowy prawie w każdym przypadku.

---

¹ E. Łętowska: Ochrona niektórych praw konsumentów, Komentarz 3 wydanie, C.H. Beck, Warszawa 2001r. s. 37

Celem przedmiotowych regulacji ustawowych jest właśnie ochrona konsumentów przed pochopnością decyzji nabywczych podejmowanych poza lokalem przedsiębiorstwa, przedsiębiorca decydujący się na przedmiotową formę sprzedaży musi uwzględnić, iż pewien odsetek konsumentów zdecyduje się odstąpić od umowy w terminie 10 dni i dokona zwrotu zakupionego towaru.

Zgodnie z art. 17 nie można w drodze umowy wyłączyć lub ograniczyć praw konsumentów określonych m.in. w art. 2 ust. 2 i 3 w/w ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, stanowiącym, iż nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). Dlatego stosowana przez EKO - POLAND powyżej określona praktyka ograniczająca prawa konsumentów jest bezprawna.

Zawarcie zapisów w umowach oraz w załącznikach do nich, a także ich faktyczne stosowanie, narusza interesy ekonomiczne konsumentów, gdyż zobowiązani są oni do zapłaty odstępnego pomimo, że ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów zakazuje pobierania od konsumentów opłat w takich okolicznościach.

Oferta przedsiębiorcy zakupu urządzeń filtrujących jest skierowana do nieograniczonej grupy odbiorców, w systemie sprzedaży poza lokalem przedsiębiorcy. Tak więc trafia ona do przypadkowych konsumentów. Z oferty mogą skorzystać konsumenci, zamieszkujący w domach do których udali się sprzedawcy, ale także ich goście. Przedmiotowa praktyka dotyczy warunków realizacji zawartych umów, a więc dotyczy ona osób, które już zawarły umowy, oraz potencjalnych klientów.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, należało stwierdzić, że bezprawnym, a więc naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jest nakładanie na konsumentów obowiązku ponoszenia kosztów odstępnego w sytuacji odstąpienia przez nich od umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie 10 dni.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt I.1 sentencji decyzji.

I. 2 Za naruszające zbiorowe interesy konsumentów uznano działania naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o warunkach udzielonej gwarancji, poprzez zamieszczenie w umowie oraz w karcie gwarancyjnej sprzecznych informacji o okresie udzielonej gwarancji oraz o koniecznych warunkach, jakie muszą zostać spełnione w celu korzystania z niej, a także jakie wiążą się z tym koszty.

Jak ustalił organ antymonopolowy, przedsiębiorca wydaje konsumentom karty gwarancyjne przy zakupie urządzenia filtrującego. Warunki gwarancji mają cechy wartości dodanej produktu, i są jednym z instrumentów promocji. Konsument podejmując decyzje nabywcze dotyczące wyboru określonego produktu spośród innych zaspokajających takie same potrzeby wybiera ten, który m.in. gwarantuje najbardziej korzystne warunki obsługi posprzedażnej. Warunki tej obsługi zapewnia udzielona gwarancja na sprzedawany towar. W badanym przypadku konsument otrzymuje informacje dotyczące warunków gwarancji za pośrednictwem umowy oraz karty gwarancyjnej.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 w/w ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, udzielenie kupującemu gwarancji następuje przez oświadczenia gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszące się do towaru konsumpcyjnego, które określają obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego.

W przedmiotowym przypadku konsument z treści warunków gwarancji dowiadyuje się, że gwarancja trwa przez 24 miesiące. W karcie dodatkowo określone zostały żywotności dwóch typów filtrów. Filtr wstępny węglowy ma żywotność maksymalnie 6 miesięcy, natomiast filtr końcowy 12 miesięcy (Karta nr 39). Natomiast w umowie sprzedaży zawarta jest informacja, „Sprzedający udziela kupującemu gwarancji na zakupione urządzenie filtrujące. Okres gwarancji wynosi 6 miesięcy i jest każdorazowo przedłużany po kolejnym przeglądzie bieżącym.” Umowa dodatkowo informuje, że „Cena wymiany wkładu filtrującego wynosi 50 zł za szt. – sugerowany czas wymiany 180 dni” (Karta nr 20-verte).

Na podstawie analizy powyższych informacji dotyczących trwałości wkładów filtrujących w zależności od ich rodzaju, co wiąże się z częstotliwością ich wymiany i ponoszeniem z tego tytułu kosztów, a także okresu objęcia sprzedawanych produktów ochroną gwarancyjną, organ antymonopolowy uznał, że konsument nie ma możliwości określenia swoich obowiązków w celu utrzymania możliwości korzystania z niej. Dodatkowo konsument nie jest w stanie określić faktycznego okresu tej ochrony, gdyż w przypadku umowy wynosi on 6 miesięcy, w przypadku karty gwarancyjnej 24 miesiące.

Brak jednoznacznych informacji w dokumentach regulujących prawa i obowiązki konsumentów, otrzymywanych przy dokonaniu zakupu, powoduje, że konsumenci podejmują decyzje w oparciu o nierzetelne informacje. Ze względu na fakt, że warunki realizacji umowy dotyczą kosztów jakie muszą ponieść konsumenci w trakcie użytkowania zakupionych urządzeń, tj. wymiany filtrów, przedmiotowa praktyka przedsiębiorcy narusza ich ekonomiczne interesy.

Przedmiotowa praktyka narusza interesy tej samej grupy osób, która została określona w uzasadnieniu praktyki pkt I.1 sentencji decyzji, a więc dotyczy ona osób, które już zawarły umowy, i chcą korzystać ze swoich praw jak i potencjalnych klientów.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, należało stwierdzić, że bezprawnym, a więc naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, był sposób redakcji treści umowy oraz karty gwarancyjnej.

W związku z powyższym za uzasadnione należało orzec jak w pkt I.2 sentencji decyzji.

I.3 Kolejna praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczenie w dokumentach gwarancyjnych podstawowych danych potrzebnych do dochodzenia roszczeń z gwarancji: o nazwie gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz informacji, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co może być sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – zwanej dalej ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży.

Zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, w dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z tytułu gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Ustawa nakłada na przedsiębiorcę bezwarunkowy obowiązek dostarczenia konsumentom określonych w ustawie informacji. W przedmiotowym przypadku przedsiębiorca wydaje konsumentom kartę gwarancyjną, w której pełniący funkcję gwaranta jest określony jako: „EKO – POLAND” oraz podany jest numer telefonu, natomiast ustawa szczegółowo określa, że dokument ma określać nazwę i adres gwaranta.

Przedsiębiorcą w przedmiotowym postępowaniu jest osoba fizyczna prowadząca działalność na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Firmą osoby fizycznej prowadzącej działalność są jego dane personalne.

Zgodnie z art. 43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Art. 43². § 1 k.c. stanowi, że przedsiębiorca działa pod firmą. „Przez działanie pod firmą należy rozumieć prowadzenie działalności gospodarczej i zawodowej, a więc dokonywanie czynności nie tyle faktycznych, którym ustawodawca nie

przypisuje większego znaczenia, ale przede wszystkim czynności prawnych.”² Zgodnie z art. 43⁴ k.c. firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych.

Właściwe zdefiniowanie przedsiębiorcy jest ważne przy dochodzeniu roszczeń z tytułu udzielonej gwarancji. Nazwa może zostać zmieniona, może być wykorzystywana przez innego przedsiębiorcę, natomiast firma, a więc imię i nazwisko przedsiębiorcy są danymi identyfikującymi konkretnego przedsiębiorcę. Odpowiedzialność z tytułu prowadzonej działalności ciąży na osobie fizycznej. Zgodnie z w/w ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży firma musi być uzupełniona o jego dane adresowe. Dlatego też niewystarczające, a także bezprawne jest posługiwanie się przez przedsiębiorcę tylko nazwą zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej „EKO-POLAND” Bezpieczny Dom, bez firmy przedsiębiorcy, a więc jego imienia i nazwiska (Karta nr 39-verte).

W ocenianych warunkach gwarancji brak jest deklaracji co do terytorialnego zasięgu ochrony gwarancyjnej. Informacja określająca terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej ma zapewnić konsumentom wiedzę, na jakim obszarze produkt może być zainstalowany, aby zapewniona była ochrona gwarancyjna określona w warunkach gwarancji.

Zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży warunki gwarancyjne muszą posiadać zapis informujący, że konsument może dochodzić roszczeń nie tylko na podstawie gwarancji, ale również innych przepisów ogólnych wynikających z niezgodności towaru z umową. Brak przedmiotowego zapisu, może wywołać u konsumenta przeświadczenie, że jedyne prawa jakie mu przysługują wynikają z oświadczenia gwarancyjnego. Jednak nie jest to pełna informacja, gdyż prawa konsumenta w sytuacji, gdy towar okaże się niezgodny z umową określa ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży. Stanowi ona o roszczeniach z jakimi może wystąpić konsument, np. o naprawę, o wymianę na towar wolny od wad. Ustawa przewiduje również możliwość odstąpienia od umowy.

Nie otrzymanie wszystkich informacji o przysługujących konsumentom prawach, oraz o terenie, na którym zapewniona jest ochrona warunków gwarancyjnych, a także danych o firmie oraz o adresie przedsiębiorcy narusza prawo konsumentów do otrzymania pełnych, rzetelnych i prawdziwych informacji, uprawniających do dochodzenia roszczeń nie tylko na podstawie warunków gwarancji. Tym samym naruszone są ekonomiczne interesy konsumentów.

Przedmiotowa praktyka narusza interesy tej samej grupy osób, która została określona w uzasadnieniu praktyki pkt I.1 sentencji decyzji.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, organ antymonopolowy uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I. 3 sentencji decyzji.

Na podstawie art. 72 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko Panu Wojciechowi F. w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania organ antymonopolowy w punkcie I. decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 81 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ

---

² komentarz Stanisława Dmowskiego do art. 43(2) k.c, Lex Polonica Maxima

antymonopolowy postanowił obciążyć Pana Wojciecha F. kosztami postępowania w wysokości 81 zł (słownie złotych: osiemdziesiąt jeden).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie II sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 10101010 00 7878 22 31 000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral